

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9412/2023
18.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље мал. АА из ..., ..., коју заступа законски заступник отац ББ, чији је пуномоћник Никола Максимовић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу и тужене Основне школе „Ђура Јакшић“ ..., чији је пуномоћник др Љубиша Павловић, адвокат у, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизијама првотужене и друготужене изјављеним против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 121/22 од 07.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 18.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији првотужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 121/22 од 07.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 121/22 од 07.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија друготужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 121/22 од 07.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 2696/21 од 08.12.2021. године, у првом ставу изреке одбијен је тужбени захтев да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиљи на име накнаде нематеријалне штете износ од 160.000,00 динара, и то: 80.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и 80.000,00 динара на име претрпљеног страха, са затезном каматом од 08.12.2021. године. У ставу другом изреке обавезана је тужиља да на име трошкова парничног поступка првотуженој исплати износ од 6.000,00 динара. У ставу трећем изреке обавезана је тужиља да на име накнаде трошкова парничног поступка друготуженој исплати износ од 70.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 121/22 од 07.11.2022. године, укинута је првостепена пресуда и пресуђено тако да се обавезују тужене да солидарно исплате тужиљи на име претрпљених физичких болова износ од 40.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 56.000,00 динара, са затезном каматом од 07.11.2022. године до исплате. За износ преко досуђеног тужбени захтев је одбијен, и то за износ од 40.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, а на име претрпљеног страха износ од 24.000,00 динара са законском затезном каматом. Обавезани су тужени да на име накнаде трошкова поступка исплате тужиљи износ од 187.980,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, првотужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Против правноснажне пресуде ревизију је изјавила и друготужена због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом обавезани су тужени да тужиљи солидарано накнаде нематеријалну штету због претрпљеног физичког бола и страха у износима ближе наведеним у изреци другостепене пресуде. Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је похађала Основну школу „Ђура Јакшић“ у ..., и дана 10.09.2018. године доживела је повреду у оквиру школског комплекса, на начин ближе описан у образложењу нижестепених одлука. Другостепени суд је на основу изведених доказа закључио да постоји објективна одговорност тужених од опасне ствари која је била узрок повређивања тужиље (необезбеђен шахт), и то првотужене као власника катастарске парцеле на којој се налазила опасна ствар, а друготужене као корисника зграде школе. Другостепени суд је утврдио да постоји и допринос тужиље настанку штете од 20%. Из наведених разлога тужени су обавезани да тужиљи накнаде нематеријалну штету у досуђеним износима, применом одредаба чланова 173. и 174. ЗОО-а.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији првотужене као изузетно дозвољеној. Првотужена у ревизији

указује на погрешну примену материјалног права у погледу њене одговорности за штету коју је претрпела тужила, али погрешна примена материјалног права сама по себи није довољан разлог за одлучивање о ревизији из члана 404. ЗПП-а. Такође, првотужена указује на искључиву одговорност тужиле за насталу штету, што је у домену утврђеног чињеничног стања према ком је утврђен допринос тужиле од 20%, а Врховни суд нема овлашћења да испитује правилност утврђеног чињеничног стања по ревизији из члана 404. ЗПП-а. Имајући у виду да се првотужена у ревизији не позива на другачију судску праксу поводом истог или сличног правног питања, то се закључује да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије првотужене на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 24.05.2019. године, а вредност предмета спора износи 160.000,00 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија првотужене није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Зато је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке.

Из истих разлога одбачена је и ревизија друготужене. Ради се о спору мале вредности, а друготужена у ревизији не предлаже се о ревизији одлучује по одредби члана 404. Закона о парничном поступку. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд укинуо првостепену пресуду и одлучио о тужбеном захтеву, из разлога што је у споровима мале вредности ревизија искључена изричитом законском одредбом, због природе спора, па није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку.

Зато је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић